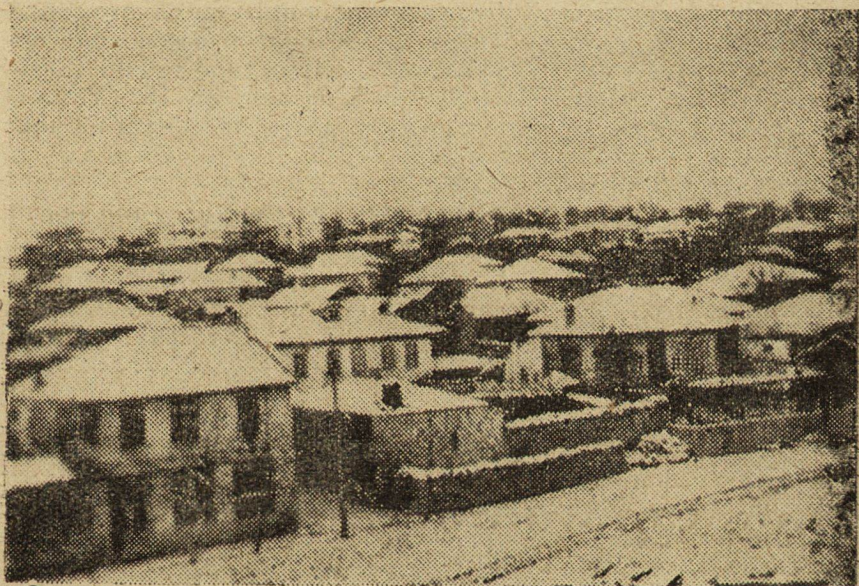

покрай Дунава. Това, разбира се, било забранено, защото селяните били крепостници и нѣмали право своеволно да напускат дадената имъ за обработване земя. Избѣгалиятъ раятинъ бизалъ преследванъ диренъ 30 години и насилствено връщанъ. Но, понеже насилственото задържане на орачараятинъ не давало полза за приходитѣ на вакѣфа, турцитѣ прибѣгвали къмъ изпжждане на нѣкои, както казвали, че сж „калпазани“, или нѣлагали нѣкои наказания. Всичко това не увеличавало приходитѣ. За това турцитѣ приели въ практика другъ редъ: на докарания отъ нѣкъде раятинъ или на доброволно дошлия, както и на старитѣ раяти, като потикъ за силенъ доброволенъ трудъ, обещавали, че ако тѣ обработватъ и разширяватъ имота „честно и почтено“, ще получаватъ следъ 20 години редовно обработване една трета

Килифареве зиме.

право на собственостъ; ако го обработватъ 25 години, получаватъ $\frac{2}{3}$ и ако го обработватъ 30 години, получаватъ пълно право на собственостъ и добиватъ за това надлеженъ документъ — тапия. Презъ това време отличиятъ се въ работа и производство орачъ може да получи свободни имоти за обработване или свобода да купува отъ други раяти имоти съ право на собственостъ. Едничкото неотмѣно задължение, което раятинътъ не можелъ да избѣгне, е редовното плащане даждието за вакѣфа. Като купувачъ, той увеличава имота си, но и поема задължение къмъ вакѣфа.